

Arrest

**nr. 60 504 van 28 april 2011
in de zaken RvV X en X / IV**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 17 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2011.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 8 april 2011 waarbij de behandeling van de zaken tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS, en van de tweede verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van onbepaalde/Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen respectievelijk op 25 november 2009 en 24 november 2009 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 5 januari 2010 en 28 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord respectievelijk op 10 november 2010 en 18 oktober 2010.

1.3. Op 7 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 10 januari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

T.a.v. van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een ajnabi (geregistreerde vreemdeling) Koerd te zijn afkomstig van Ain al Khadra. U zou sinds 2005 sympathisant zijn van de PYD (Partiya Yekitiya Demokrati) en viermaal deelgenomen hebben aan politieke debatten. U zou voor een dansgroep kostuums gemaakt hebben voor Newroz 2009 waarna u door de Syrische autoriteiten geconvoceerd werd. Ze zouden u voorgesteld hebben om als informant voor hen te werken. Op 25 oktober 2009 zou u door een zekere H.(...) zijn uitgenodigd om deel te nemen aan een colloquium / politiek debat dat op 25 oktober 2009 zou plaatsvinden in het huis van A.(...) S.(...) in de wijk Gerkhe in Deriekh. Uw neef, A.(...) F.(...) G.(...) (O.V. 6.533.867), zou tijdens het colloquium het communiqué voorgelezen hebben. Na ongeveer één uur zouden jullie gealarmeerd zijn dat de Amn Siyasi (Politieke Veiligheidsdienst) op komst was. U zou samen met uw neef over de muur van de koer van het huis zijn kunnen wegvlugten naar het huis van een vriend in diezelfde wijk. Tijdens jullie verblijf aldaar zouden jullie vernomen hebben dat uw broer, de vader van A.(...), door de autoriteiten was meegenomen in jullie plaats. Op 31 oktober 2009 zou een smokkelaar jullie naar Turkije gebracht hebben. Hij zou jullie per wagen naar Istanbul gevoerd hebben waar jullie op 1 november 2009 aankwamen. Nadien zou u van uw neef gescheiden zijn. U zou na negentien dagen in Istanbul per vrachtwagen zijn vertrokken en op 25 november 2009 in België zijn aangekomen. Op dezelfde dag nog heeft u hier asiel aangevraagd. U zou vernomen hebben dat uw neef ook al in België was aangekomen. U hebt op 12 maart 2010 deelgenomen aan de betoging van de PYD vóór de Syrische ambassade en daar zou u met Mr. D.(...) in contact zijn gekomen. Twee dagen later zou u via uw familie in Syrië zijn ingelicht dat uw broers F.(...) en A.(...) meegenomen waren door de Amn Siyasi omwille van uw deelname aan deze samenkomst in België. U zou daarna ook nog deelgenomen hebben aan een colloquium in Antwerpen in november 2010.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering door de Syrische autoriteiten te worden gezocht na uw deelname aan het colloquium op 25 oktober 2009 in het huis van A.(...) S.(...) (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 11). Vooreerst is het toch wel enigszins merkwaardig dat H.(...), de persoon die u had ingelicht over dit colloquium, u zou meegedeeld hebben dat u eender wie mocht vragen hier aan deel te nemen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gezien het algemeen geweten is dat de PYD nu niet bepaald gedoogd wordt in Syrië is een dergelijke uitspraak van H.(...) weinig overtuigend daar er kan van worden uitgegaan dat de PYD zeer selectief zou zijn in het uitnodigen van mensen op een dergelijk evenement. Verder kan de manier waarop u beweert uit het huis te zijn kunnen ontsnappen niet overtuigen. Zo zou u zonder enig probleem, samen met uw neef, via de koer van het Arabische huis over de muur zijn kunnen wegvlugten nadat jullie verwittigd waren over de komst van de Amn Siyasi (Politieke Veiligheidsdienst; gehoorverslag CGVS, p. 12). Het is opmerkelijk dat er jullie aan de overkant van de muur geen agenten stonden op te wachten en jullie zomaar naar uw vriend in

diezelfde wijk zijn kunnen gaan (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 12). Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat de autoriteiten dit huis als 'doelwit' hadden genomen waardoor er van uit kan worden gegaan dat deze actie grondig was voorbereid en men alles tot in detail had gepland. Het is dan ook totaal niet geloofwaardig dat bij een dergelijke razzia de Syrische autoriteiten zouden hebben nagelaten ook manschappen achter deze muur te plaatsen aangezien dit toch een zeer evidente vluchtroute was. Deze toch wel zeer amateuristische aanpak van de veiligheidsdiensten kan dan ook, en zoals reeds werd opgemerkt, totaal niet overtuigen.

De ongeloofwaardigheid van de door u beweerde asielmotieven wordt andermaal bevestigd door volgende vaststelling. Zo stelt u expliciet geen verdere informatie te hebben met betrekking tot het lot van A.(...) S.(...), de persoon in wiens huis de vergadering plaats zou hebben gevonden, noch met betrekking tot het lot van de andere twintig aanwezigen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het feit dat u niets vernomen hebt en u zelf geen vragen hieromtrent gesteld hebt aan de Belgische afdeling van de PYD (gehoorverslag CGVS, p. 13) is onbegrijpelijk. Toen u er op de zetel van het CGVS nogmaals op werd gewezen dat u toch op zijn minst hier navraag had naar kunnen doen bij de PYD, wijt u deze nalatigheid aan het feit dat u niet wist dat deze informatie interessant was en u daarenboven niet wist aan wie u het zou moeten vragen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Deze vergoelijking is echter geen afdoende verschoning aangezien u tijdens de betoging op 12 maart 2010 contact had met Mr. D.(...) en hem later gevraagd hebt om u een attest van de PYD te bezorgen om dit vervolgens op de zetel van het CGVS neer te leggen (gehoorverslag CGVS, pp. 13 en 14). Uw toch wel zeer laconieke houding ten opzichte van het lot van de andere aanwezigen op het colloquium onderstreept nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging. Informatie hieromtrent is immers van primordiaal belang om een correcte inschatting te kunnen maken van uw vrees bij terugkeer.

Tot slot kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw reisroute doorheen Turkije. Zo beweert u, in het bezit van uw Syrische rijbewijs en uw ajnabi-atteest, per wagen naar Istanbul te zijn gereisd (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd naar wat u zou gedaan hebben in geval van controle door de Turkse autoriteiten, antwoordt u dat u op de smokkelaar rekende (gehoorverslag CGVS, p. 6). Deze vergoelijking is geen afdoende verschoning voor uw laconieke houding temeer bij een grondige controle uw identiteit aan het licht zou komen waardoor u direct naar Syrië riskeerde te worden gerepatriëerd. Daarenboven is een dergelijke toch wel amateuristische aanpak van de smokkelaar, namelijk u geen informatie te verschaffen met betrekking tot wat te doen of te zeggen in het geval er zich een controle zou voordoen, onbegrijpelijk aangezien u in dit geval onmiddellijk tegen de lamp zou lopen waardoor ook de smokkelaar problemen riskeerde.

Wat betreft uw 'réfugié sur place' activiteiten, namelijk uw deelname aan de betoging van de PYD vóór de Syrische ambassade op 12 maart 2010 en het colloquium te Antwerpen in november 2010, dient er te worden opgemerkt dat u bij deze acties geen prominente, laat staan leidinggevende rol, op u hebt genomen. Uit de foto's van uzelf tijdens de betoging op 12 maart 2010 en het colloquium in november 2010, alsook de CD-rom van een uitzending van ROSJ TV waarop u kort verscheen tijdens bovengenoemde betoging (zie beelden op CD-rom) blijkt dat u enkel aanwezig was in de hoedanigheid van een gewone deelnemer. Uzelf verklaart ook niet geïnterviewd te zijn geweest en enkel in beeld te zijn gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 5). In dezer dient aangestipt dat het CGVS wat betreft de door u beweerde vluchtaanleiding in Syrië tot de conclusie is gekomen dat uw verklaringen terzake bedrieglijk zijn. Gezien de afwezigheid van vervolging tegen uw persoon in uw land van herkomst en gezien het feit dat u binnen de Syrisch-Koerdische gemeenschap in België geen prominente rol speelt, is het niet aannemelijk dat de Syrische autoriteiten in staat zouden zijn u te identificeren als een opposant van het regime. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan uw verklaring dat uw broer F.(...) u meegedeeld zou hebben dat de Syrische autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan samenkomsten in België (gehoorverslag CGVS, p. 4), niet overtuigen. Het door u neergelegde attest van de PYD (dd. 19/03/2010) heeft gezien bovenstaande observaties slechts een zeer relatieve waarde en werd daarenboven ter uwen behoeven opgesteld. Het vormt ook geen bewijs van de door u beweerde problemen in Syrië.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw ajnabi-atteest en uw rijbewijs, bieden enkel een aanwijzing van uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw neef, A.(...) F.(...) G.(...) (O.V. 6.533.867), door het CGVS ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

T.a.v. tweede verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een 'ajnabi' (geregistreeerde vreemdeling) Koerd te zijn afkomstig uit het dorp Ain al Khadra behorende tot al Malakiyeh (Deriekh in het Koerdisch), provincie Hassake. U zou op 14 maart 2004 in Damascus gearresteerd zijn omwille van uw 'Koerd zijn' én na uw deelname aan de manifestatie in Zorava naar aanleiding van de incidenten in Kamishli in maart 2004. U zou na drie dagen in het politiecommissariaat te hebben doorgebracht zijn overgebracht naar de gevangenis van Adra. Op 29 mei 2004 zou u zijn vrijgelaten. U zou in 2004 en 2005 nog twee keer zijn opgeroepen. De autoriteiten zouden u gevraagd hebben als informant te fungeren, maar u weigerde hierop in te gaan. De autoriteiten zouden na de opening van uw pizzeria in 2007 vaak zijn komen eten waardoor de mensen dachten dat u hun informant was. Sinds maart 2007 zou u via uw oom, K.(...) K.(...) (O.V. 6.534.370), sympathisant zijn geworden van de PYD (Partiya Yekitiya Demokrati). U zou de partij financieel gesteund hebben. Op 2 augustus 2009 zou u uitgenodigd zijn om deel te nemen aan een vergadering / herdenking van de martelaar A.(...) J.(...). U zou aan deze PYD-vergadering hebben deelgenomen. In oktober 2009 zou uw oom K.(...) u uitgenodigd hebben om op 25 oktober 2009 deel te nemen aan een vergadering naar aanleiding van de willekeurige arrestaties van PYD-leden. U zou samen met uw oom naar het huis van ene A.(...) S.(...) te Deriekh zijn gegaan om deze vergadering bij te wonen. U zou zelf het communiqué hebben voorgelezen. Ongeveer een uur later zouden jullie hebben dienen te vluchten aangezien agenten van de Amn Siyasi (Politieke Veiligheidsdienst) gesignaleerd waren. U zou samen met uw oom bij een vriend van uw oom in Deriekh zijn ondergedoken. Uw andere oom J.(...) zou jullie over de arrestatie van uw vader geïnformeerd hebben. Op 31 oktober 2009 zou uw oom J.(...) een smokkelaar voor jullie hebben gecontacteerd. U zou samen met uw oom K.(...) naar Turkije zijn gevlucht. U zou op 1 november 2009 in Istanbul zijn aangekomen en van uw oom gescheiden zijn. Op 18 november 2009 zou u per vrachtwagen verder naar België zijn gereisd. Op 24 november 2009 zou u hier zijn aangekomen en nog dezelfde dag heeft u hier asiel aangevraagd. Nadat u contact met uw familie in Syrië had opgenomen, zou u vernomen hebben dat uw oom K.(...) intussen ook in België was aangekomen. Op 25 november 2009 heeft uw oom K.(...) K.(...) hier asiel aangevraagd. Begin december 2009 zou uw vader uiteindelijk zijn vrijgelaten. De autoriteiten zouden naar u en uw oom K.(...) op zoek zijn. Op 16 november 2010, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS), werd er op het onthaal van het CGVS een attest van de PYD, drie foto's van uzelf tijdens een PYD-manifestatie en een CD-rom neergelegd.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Ten eerste dient er te worden opgemerkt dat uw arrestatie op 14 maart 2004 en de daaropvolgende detentie van 18 maart 2004 tot 29 mei 2004 in de Adra gevangenis naar aanleiding van uw deelname aan de manifestatie in maart 2004 in Zorava weinig geloofwaardig is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat er in geen enkele bron melding is gemaakt van een arrestatie en detentie van uw persoon A.(...) (voornaam) F.(...) (naam van de vader) K.(...) (familienaam) uit Ain al Khadra. Het aantal Koerden dat in kader van de "Intifada" effectief voor langere periode werd gedetineerd, gaande van enkele maanden tot een jaar, bedroeg enkele honderden. De namen van de gedetineerden en vrijgelatenen zijn grotendeels bekend. De meesten bevonden zich in de gevangenis van 'Adrâ. Gezien het groot aantal geraadpleegde bronnen is het toch wel erg merkwaardig dat uw naam nergens zou zijn teruggevonden en dient er dan ook te worden vastgesteld dat uw detentie weinig aannemelijk is.

In verdere lijn kan er ook geen geloof worden gehecht aan de reden waarom u dan plots besloten hebt om tot de PYD toe te treden, namelijk het feit dat u zich na deze arrestatie in 2004 pas realiseerde dat de Koerden gediscrimineerd worden (gehoorverslag CGVS, p. 9). Zoals gezegd kan de door u beweerde arrestatie niet overtuigen en is het daarenboven zeer bevreemdend dat u zich dan pas, als ajnabi en Koerd, zou hebben gerealiseerd dat deze mensen worden gediscrimineerd temeer u, wanneer er u gevraagd werd welke rechten u als ajnabi had, een heleboel dingen opnoemt waarop u, als ajnabi, geen recht heeft (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 10). Gezien deze discriminatie gaat van geen recht te hebben op een post bij de overheid tot geen recht te hebben op een paspoort kan het niet overtuigen dat u zich hiervan pas na uw arrestatie bewust zou zijn geworden.

U gevraagd waarom u specifiek voor de PYD had gekozen, stelt dat de partij opkomt voor de Koerdische rechten en ze veel sympathisanten en leden hebben (gehoorverslag CGVS, p. 8). U dan

logischerwijze gevraagd hieromtrent meer uitleg te geven vermits er toch nog een aantal andere Koerdische oppositiepartijen zijn, stelt dat deze partij meer actief is dan de andere partijen en ze veel sympathisanten hebben (gehoorverslag CGVS, p. 8). Deze argumenten zijn echter te algemeen en te vaag om te kunnen overtuigen. Van iemand die sympathisant wordt van een partij, waarvan quasi heel Syrië weet dat dit een 'verboden' partij is, kan toch worden verwacht dat een dergelijk persoon op een dergelijke vraag een enigszins overtuigend antwoord moet weten te geven. Een andere reden waarom er van u een meer overtuigend antwoord kan worden verwacht is dat behalve uw oom K.(...) niemand anders in uw familie banden had met de PYD of enig andere Koerdische oppositiepartij (gehoorverslag CGVS, p. 8). Gezien u dus duidelijk niet uit een 'politiek nest' komt kan er van uit gegaan worden dat u duidelijk kan motiveren waarom u een dergelijke stap hebt gezet.

Verder is het weinig aannemelijk dat u als louter sympathisant, die sinds twee jaar geen noemenswaardige activiteiten uitoefende voor de partij, u gaf enkel financiële steun en hebt zich verder niet geprofileerd (Vragenlijst dd. 23/12/2009, vraag 3, punt 3, p. 2 en gehoorverslag CGVS, p. 12), plots in 2009 zou zijn uitgenodigd om deel te nemen aan partijvergaderingen (gehoorverslag CGVS, pp. 7, 8 en 12). Zoals in bovenstaande paragraaf reeds werd gesteld is het algemeen geweten dat de partij niet wordt gedoogd door de Syrische autoriteiten en kan er, gezien het risico dat de PYD loopt, toch van worden uitgegaan dat de partij meer omzichtig tewerk zou gaan (gehoorverslag CGVS, p. 8).

Het ongeloofwaardige karakter van uw deelname aan de vergadering van 25 oktober 2009, en dus ook uw onmiddellijke vluchtaanleiding, wordt onderstreept door het feit dat u verklaarde tijdens deze vergadering zichzelf spontaan opgegeven te hebben om het in het Arabisch opgestelde communiqué voor de deelnemers aan de vergadering voor te lezen (gehoorverslag CGVS, pp. 15 en 16), dit terwijl u eerder tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat u zich de artikels uit de partijkrant niet kan herinneren omdat u niet goed Arabisch kan aangezien u maar tot het zesde lagere naar school bent gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 13). Gezien bovenstaande is het onbegrijpelijk dat u dergelijk communiqué wel zonder enige aarzeling zou hebben willen voorlezen voor een groep van twintig onbekenden die gekomen zijn om meer uitleg te krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is ook bevreemdend dat u niet meer kan vertellen over de exacte inhoud van het betreffende communiqué en zich beperkt tot één zin, namelijk dat PYD-leden bij willekeurige arrestaties gevisieerd worden en dat door decreet 49 Koerden in Raqqa, Hassake en Aleppo geen recht hebben op grondbezit (gehoorverslag CGVS, pp. 15 en 16). Het is ook zeer merkwaardig dat u geen enkele van de twintig aanwezigen bij naam kan noemen, noch weet van waar zij afkomstig zijn (gehoorverslag CGVS, p. 15). Zelfs al had u nog maar één keer deelgenomen aan een dergelijke bijeenkomst kan er toch van worden uitgegaan dat u op zijn minst één (roep)naam zou hebben gehoord, al was het maar van uw oom. Verder kan de manier waarop u beweert uit het huis te zijn kunnen ontsnappen niet overtuigen. Zo zou u zonder enig probleem, samen met uw oom, via de koer over de muur zijn kunnen wegvlugten nadat twee jongeren jullie verwittigd hadden dat de Amn Siyasi (Politieke Veiligheidsdienst) op komst was (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is opmerkelijk dat er aan de overkant van de muur jullie geen agenten stonden op te wachten en jullie zomaar naar een vriend van uw oom in diezelfde wijk konden vluchten (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 3). Immers, uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat de autoriteiten dit huis als doelwit hadden genomen aangezien zij naar uw zeggen door informanten getipt waren (gehoorverslag CGVS, p. 16) waardoor er van uit kan worden gegaan dat deze actie grondig was voorbereid en men alles tot in detail had gepland. Het is dan ook totaal niet geloofwaardig dat bij een dergelijke razzia de Syrische autoriteiten zouden hebben nagelaten ook manschappen achter deze muur te plaatsen aangezien dit toch een zeer evidente vluchtroute was. Deze toch wel zeer amateuristische aanpak van de veiligheidsdiensten kan dan ook, en zoals reeds werd opgemerkt, totaal niet overtuigen.

De ongeloofwaardigheid van de door u beweerde asielmotieven wordt andermaal bevestigd door volgende vaststelling. Zo stelt u expliciet geen verdere informatie te hebben met betrekking tot A.(...) S.(...), de persoon in wiens huis de vergadering plaats zou hebben gevonden, noch met betrekking tot het lot van de andere twintig aanwezigen. U stelt dat u en uw oom niets vernomen hadden omdat jullie enkel bezig waren met jullie eigen problemen en naar een oplossing zochten, wat geen afdoende verschoning is voor dit totale gebrek aan informatie (gehoorverslag CGVS, pp. 16 en 17). Informatie hieromtrent is immers van primordiaal belang om een correcte inschatting te kunnen maken van uw vrees bij terugkeer. Uw toch wel zeer laconieke houding onderstreept nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging temeer u hier in België wel over de nodige kanalen beschikt, namelijk de Belgische afdeling van de PYD, om zich omtrent het lot van de andere PYD-aanhangers te informeren.

Tot slot kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw reisroute doorheen Turkije. Zo beweert u, in het bezit van uw ajnabi-attest, per wagen van al Malakiyeh naar Istanbul te zijn gereisd, dit terwijl de smokkelaar u opgedragen had in geval van controle door de Turkse autoriteiten, een gegeven wat tijdens een dergelijk traject niet ondenkbaar is, u voor te doen als Palestijn (gehoorverslag CGVS,

pp. 4, 17). Hij zou u niet meegedeeld hebben welke naam u diende op te geven, noch beschikte hij over documenten die zouden aantonen dat u een Palestijn was (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het is weinig geloofwaardig dat de smokkelaar u niet beter op een eventuele controle zou hebben voorbereid aangezien u in dit geval quasi onmiddellijk tegen de lamp zou lopen wanneer uw ajnabi-attest zou worden gevonden en waardoor ook de smokkelaar problemen riskeerde.

Na uw gehoor alhier werden er nog een aantal stukken neergelegd ter staving van uw asielaanvraag. Vooreerst een aantal foto's waaruit blijkt dat u deelgenomen hebt aan een betoging vóór de Syrische ambassade, een gegeven dat u onvermeld liet tijdens uw gehoor op het CGVS. Er dient te worden opgemerkt dat u bij deze actie geen prominente, laat staan leidinggevende rol hebt gespeeld. Uit deze foto's, net zoals uit de CD-rom van een uitzending van ROSJ TV waarop u verscheen tijdens een betoging, blijkt immers dat u enkel aanwezig was in de hoedanigheid van een gewone deelnemer. In dezer dient aangestipt dat het CGVS wat betreft de door u beweerde activiteiten in Syrië tot de conclusie is gekomen dat uw verklaringen terzake bedrieglijk zijn. Gezien de afwezigheid van vervolging tegen uw persoon in uw land van herkomst en gezien het feit dat u binnen de Syrisch-Koerdische gemeenschap in België geen prominente rol speelt, is het niet aannemelijk dat de Syrische autoriteiten in staat zouden zijn u te identificeren als een opposant van het regime.

Het door u neergelegde attest van de PYD (dd. 16/02/2010) heeft gezien bovenstaande observaties slechts een zeer relatieve waarde. Het werd ter uwen behoeven opgemaakt en vormt ook geen bewijs van de door u beweerde problemen in Syrië. Het door u neergelegde document, namelijk uw ajnabi-attest, biedt enkel een aanwijzing van uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uw oom, K.(...) K.(...) (O.V. 6.534.370), door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. Bij beschikking van 17 maart 2011 werden de partijen opgeroepen om op 8 april 2011 te verschijnen. Ter openbare terechtzitting van 8 april 2011 stelt de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat op 20 april 2011 een schriftelijk verslag zal worden neergelegd betreffende de actuele situatie in Syrië. De behandeling van de zaak werd tegensprekelijk uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2011.

2. Over de rechtspleging

Krachtens artikel 26 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de samenvoeging van verscheidene zaken bevolen worden. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers in de zaken RvV 66 379 en RvV 66 400 een familiale band hebben en om dezelfde redenen en naar aanleiding van eenzelfde gebeurtenis op hetzelfde tijdstip hun land van herkomst hebben verlaten.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en de manifeste appreciatiefout, voert eerste verzoeker aan dat hij vreest slachtoffer te zullen worden van vervolgingen omwille van zijn Koerdische afkomst en omdat verschillende van zijn familieleden politiek geëngageerd waren/zijn binnen Koerdische politieke partijen en zijn verklaringen wel degelijk voldoende ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève bevatten. Eerste verzoeker onderneemt verder een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

3.2. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, voert tweede verzoeker aan dat de weigeringsbeslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven en onderneemt hij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stukken toegevoegd.

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift ten aanzien van eerste verzoeker blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

3.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag in hoofde van eerste verzoeker geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering door de Syrische autoriteiten te worden gezocht na zijn deelname aan het colloquium van 25 oktober 2009 in het huis van A.S., zoals wordt toegelicht, (ii) maar weinig geloof kan worden gehecht aan zijn reisroute doorheen Turkije, en (iii) wat betreft zijn 'refugié sur place' activiteiten, hij bij deze acties geen prominente, laat staan leidinggevende rol op zich heeft genomen en het niet aannemelijk is dat de Syrische autoriteiten in staat zouden zijn hem te identificeren als een opposant van het regime.

3.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt asielaanvraag in hoofde van tweede verzoeker verworpen omdat (i) zijn arrestatie op 14 maart 2004 en de daaropvolgende detentie van 18 maart 2004 tot 29 mei 2004 in de Adra gevangenis naar aanleiding van zijn deelname aan de manifestatie in maart 2004 in Zorava weinig geloofwaardig is, (ii) in verdere lijn ook geen geloof kan worden gehecht aan de reden waarom hij dan plots besloten heeft om tot de PYD toe te treden, zoals wordt toegelicht, (iii) het weinig aannemelijk is dat hij als louter sympathisant, plots in 2009 zou uitgenodigd worden om deel te nemen aan partijvergaderingen, (iv) het ongeloofwaardig karakter van zijn deelname aan de vergadering van 25 oktober 2009, en dus ook zijn onmiddellijke vluchtaanleiding, onderstreept wordt door het feit dat hij verklaarde tijdens deze vergadering zichzelf spontaan opgegeven te hebben om het in het Arabisch opgestelde communiqué voor de deelnemers aan de vergadering voor te lezen, dit terwijl hij eerder tijdens het gehoor verklaarde dat hij zich de artikels uit de partijkrant niet kan herinneren omdat hij niet goed Arabisch kan, (v) er maar weinig geloof kan worden gehecht aan zijn reisroute doorheen Turkije, (vi) uit de neergelegde foto's, en uit de CD-rom van een uitzending van ROSJ-TV waarop hij verscheen tijdens een betoging in België, enkel zijn aanwezigheid als gewone deelnemer blijkt, en (vii) het door hem neergelegde attest van de PYD slechts een zeer relatieve waarde heeft omdat het ten zijnen behoeve is opgemaakt en ook geen bewijs vormt van de door hem beweerde problemen in Syrië.

3.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.7. Uit de verklaringen en het verzoekschrift van eerste verzoeker blijkt dat zijn asielaanvraag gebaseerd is op het feit dat hij, in geval van terugkeer naar Syrië, vreest opnieuw vervolgd te worden door de Syrische autoriteiten omwille van zijn Koerdische afkomst, zijn sympathieën voor de Partiya Yekitiya Demokrati (verder: PYD) en omdat verschillende van zijn familieleden politiek geëngageerd waren/zijn binnen Koerdische politieke partijen.

Uit verklaringen en het verzoekschrift van tweede verzoeker blijkt dat zijn asielaanvraag gebaseerd is op het feit dat hij, in geval van terugkeer naar Syrië, vreest opnieuw vervolgd te worden door de Syrische autoriteiten omwille van zijn "*politieke activiteiten en sympathieën voor de PYD*".

3.8. De Raad stelt in eerste instantie een opmerkelijke discrepantie vast tussen verzoekers hun verklaringen. Zo probeert eerste verzoeker zijn vrees voor vervolging vanwege de Syrische autoriteiten mede aan te tonen door er op te wijzen dat verschillende van zijn familieleden politiek geëngageerd waren/zijn binnen Koerdische partijen: gehoor CGVS, stuk 9, p. 11 "*Gans onze familie heeft banden met*

de partij. (...) Mijn moeder vertelde me dat mijn vader toen hij leefde sympathisant was van de partij van Hamid Derwish en mijn moeder vertelde hoe mijn vader Newroz organiseerde, want vroeger was Newroz niet toegestaan door de Syrische autoriteiten, de familie zelf beslist van welke partij ze sympathisant worden, mijn familie is voor de PYD, de familie van mijn oom langs vaderskant zijn voor de hizb al parti ad demoqrati.(...)"

Tweede verzoeker daarentegen stelt uitdrukkelijk op de vraag wie van zijn familie banden heeft met de PYD "Naast ik en mijn oom K. is niemand van mijn familie gelinkt met die partij" en op de vraag "of met een ander Koerdische partij?", "Nee niemand, met geen enkele Koerdische partij".

De Raad is van oordeel dat indien verzoekers familieleden zouden hebben met een uitgesproken politiek profiel en politiek geëngageerd zouden zijn voor een illegale Koerdische partij, zij daarover gelijklopende verklaringen moeten kunnen afleggen. De vaststelling dat hun verklaringen hieromtrent diametraal tegenovergesteld zijn ondermijnt de geloofwaardigheid van hun relaas en de bewering van eerste verzoeker in het verzoekschrift dat "andere leden binnen zijn familie, zoals wijlen zijn vader en enkele neven en ooms, wel actieve leden (waren) zijn binnen Koerdische partijen" en hij uit een "politiek nest" komt. Dat eerste verzoeker ook daarom tijdens zijn arrestatie kort na Newroz onder druk zou zijn gezet door de Syrische autoriteiten om als informant te werken, is dan ook niet geloofwaardig. Verzoekers tonen met geen enkel begin van bewijs aan dat zij of familieleden ooit door de Syrische autoriteiten werden gearresteerd, veroordeeld en actueel nog worden gevisieerd om welke reden dan ook. Ter terechtzitting werden verzoekers geconfronteerd met hun tegenstrijdige verklaringen en werden zij in de mogelijkheid gesteld daarvoor een uitleg te bieden. De Raad stelt echter vast dat eerste verzoeker niet verder komt dan de verklaring dat vele familieleden politiek actief zijn, zonder precisering, en tweede verzoeker geen antwoord geeft.

3.9. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het in Syrië niet vanzelfsprekend is om banden te hebben met een Koerdische illegale politieke partij zoals de PYD en dit minstens een doorgedreven motivatie veronderstelt van de leden en/of sympathisanten, vermits zoals in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld de "PYD nu niet bepaald gedoogd wordt in Syrië". Eerste verzoeker verwoordt zijn motivatie tijdens zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal als volgt: "Na de incidenten was de partij heel actief, veel mensen werden aangetrokken, het was een populaire beweging die door veel mensen gekend is, ze eisten autonomie en er zijn ook veel christenen die vervolging hadden en zij ook waren sympathisant van deze partij. Maar in uw regio Deriekh er zijn toch ook nog andere Koerdische partijen die actief zijn? Dat is waar maar PYD sprak me meer aan. Waarom dan wel? In mijn ogen heeft deze partij de meeste efficiënte activiteiten en de Britten verklaarden dat deze partij de belangrijkste is in oppositie in Syrië. Wanneer vernam u dat? Ik las dat op internet. Daar in Syrië om u voor te bereiden om keuze te maken? Neen, ik las dat hier in 2010. Maar op basis van welke info en vergelijking van andere Koerdische oppositiepartijen nam u dan keuze voor PYD en niet andere Koerdische partij uit uw regio? Het is omwille van hun activiteiten, die waren meer zichtbaar, het was een populaire partij, ik hield van hun objectieven en hun democratie. (...)" (CGVS, p. 7-8). De Raad stelt vast dat eerste verzoeker behoudens algemene en vage frasen geen zinnig en concreet antwoord kan geven op de vraag waarom hij sympathie koestert voor de PYD. Eerste verzoeker beperkt zich tot een algemene verwijzing naar de activiteiten van de PYD doch licht dit niet in het minst toe. Daarenboven is het ten zeerste twijfelachtig of de illegale Koerdische PYD ook christen sympathisanten zou hebben in Syrië. Uit een verdere lezing van het gehoorverslag blijkt dat eerste verzoeker vrijwillig financiële bijdragen zou leveren en in totaal "3 à 4 keer" zou hebben deelgenomen aan politieke debatten tussen 2005 en 2009 (CGVS, p. 9). De Raad is derhalve van oordeel dat eerste verzoeker geen politiek profiel kan worden toegeschreven, in ieder geval niet het profiel waardoor hij aannemelijk maakt dat hij door de Syrische autoriteiten zou worden gevisieerd als opposant.

3.10. Op de vraag waarom tweede verzoeker in maart 2007 sympathisant is geworden van de PYD verklaarde hij dat hij in 2004 werd aangehouden door de autoriteiten en toen gezien heeft hoe slecht ze de Koerden behandelen, er discriminatie is naar de Koerden toe en hij daarna besloten heeft om sympathisant te worden. Gevraagd waarom hij dan specifiek voor de PYD heeft gekozen stelt tweede verzoeker in algemene en vage bewoordingen dat "de partij opkomt voor de Koerdische rechten en ze hebben veel sympathisanten en leden. (...) Omdat de partij meer actief is dan de andere partijen en ze hebben veel sympathisanten. (...) Ja, het is omwille van mijn oom dat ik sympathisant ben geworden (...)" (CGVS, p. 8-9). Gelet op verzoekers vage en algemene verklaringen omtrent de reden waarom hij sympathisant zou zijn geworden van de verboden Koerdische PYD, hetgeen hij gewoon herhaalt in zijn verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat ook tweede verzoeker zijn politiek profiel niet aantoonbaar. Dit besluit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat tweede verzoeker geen zinnig antwoord kan

geven over de inhoud van de artikels in het tijdschrift van de partij (CGVS, p. 13), en hij het communiqué dat hij op de avond van de vergadering zou hebben voorgelezen niet coherent kan toelichten, vermits hij blijft steken in een herhaling dat het over de willekeurige arrestaties van de leden PYD en over decreet 49 ging, zonder enige toelichting. Van iemand die beweert dat hij op de avond van de vergadering vrijwillig een communiqué heeft voorgelezen voor de aanwezigen kan verwacht worden dat hij dat klaar en duidelijk kan toelichten. Tweede verzoekers verweer in het verzoekschrift dat het een korte tekst betrof waarvan de inhoud zich beperkte tot de vermelding van de golf van willekeurige arrestaties en de vermelding over de rechten van de Koerden is niet ernstig. Het is immers in Syrië algemeen geweten dat er willekeurige arrestaties zijn van opposanten van het regime, zodat het niet in het minst aannemelijk is dat de PYD een vergadering/colloquium zou beleggen in een privé-huis om alleen te vertellen dat er “een golf van willekeurige arrestaties (is)” en “de vermelding over de rechten van de Koerden”. Tweede verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat hij zijn gebrek aan toelichting over de artikels in de partijkrant probeerde te verschonen door te stellen “ik kan niet goed Arabisch” (CGVS, p. 13), zodat de Raad enkel kan vaststellen dat verzoekers relaas incoherent en ongeloofwaardig is. Het lijkt de Raad bovendien ongeloofwaardig dat op een colloquium van de PYD in Syrië een communiqué wordt voorgelezen in de Arabische taal.

Meer nog, gepeild naar zijn concrete activiteiten als sympathisant voor de PYD stelt tweede verzoeker: *“ik nam deel aan manifestaties of vergaderingen, ik hielp hen materieel, financieel en moreel. (...) Elke maand gaf ik hen geld, het was niet verplicht maar iedereen betaalt naar wat hij kan veroorloven.(...) Maar wat waren uw activiteiten dan specifiek voor de PYD? Als er een vergadering was nam ik deel, als er een manifestatie was nam ik deel, als er iets was zoals Newroz. In totaal aan hoeveel vergaderingen nam u deel? 2 Aan welke manifestaties nam u deel? Enkel in 2004. Maar dat was niet van PYD? Inderdaad het was niet van hen, het was van het Koerdische volk. U hebt dus niet deelgenomen aan manifestaties van PYD? Neen inderdaad. Maar als ik het goed heb begrepen had u naast die twee vergaderingen en financiële bijdrage geen activiteiten voor PYD? Inderdaad. Weet u of PYD een krant heeft? Ja. (...) Las u het ook? Eén keer (...) Welke artikels las u? Ik herinner het mij niet, ik kan niet goed Arabisch, ik ben maar tot zesde jaar lagere school naar school gegaan(...)”* (gehoor, CGVS, p. 12). Aangezien tweede verzoeker als enige activiteit voor de PYD 2 vergaderingen en een maandelijkse financiële bijdrage vermeldt, in de mate al enig geloof kan worden gehecht aan deze beweringen, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet in het minst aantoonde dat hij politiek actief is in Syrië in die mate dat hij door de Syrische autoriteiten als een opposant van het regime wordt geïdendeerd.

3.11. Gelet op het voorgaande tonen verzoekers niet aan dat zij door de Syrische autoriteiten worden geïdendeerd of dat zij en/of hun familie in een negatief daglicht staan omwille van politieke activiteiten. Het is de Raad dan ook een raadsel op welke manier de Syrische veiligheidsdiensten op de hoogte zouden geweest zijn van enerzijds verzoekers hun sympathie voor de partij en hun aanwezigheid op de vergadering op 25 oktober 2009 anderzijds. Immers, volgens hun verklaringen slaagden zij erin te ontsnappen door via de koer van het Arabische huis over de muur te springen alvorens de veiligheidsdiensten binnenkwamen (CGVS, p. 16). Tot slot wordt hun relaas verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoekers niet op de hoogte zijn van het lot van de andere sympathisanten van de partij die aanwezig zouden zijn geweest op het ogenblik van de inval van de veiligheidsdiensten. Vermits verzoekers hier contact hebben met de PYD vertegenwoordiging kan worden aangenomen dat zij meteen inlichtingen of informatie hebben gevraagd over de lotgenoten. Waar eerste verzoeker tijdens het gehoor stelt dat hij niet wist dat het interessant is te weten wat het lot is van A.S. en hij ook niet heeft geïnformeerd naar het lot van de andere aanwezigen, wijst de Raad erop dat deze ongeïnteresseerde houding haaks staat op een gegronde vrees voor vervolging vermits verzoekers hun eigen situatie in hun land van herkomst zouden kunnen inschatten indien zij weten of de andere aanwezigen of A.S., in wiens huis het colloquium werd gehouden, al dan niet gearresteerd en vervolgd worden. Dit klemt des te meer nu verzoekers contact blijken te hebben met de PYD in Europa en deze partij lijsten bijhoudt van gevangene leden/sympathisanten zoals aan eerste verzoeker werd meegedeeld tijdens het gehoor (CGVS, p. 13). De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf, en dat hij, zoals ieder burger, die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Raad besluit, gelet op alle vaststellingen samen, dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers hun relaas aangezien zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij omwille van activiteiten/sympathie voor de PYD door de Syrische veiligheidsdiensten worden gevisieerd of vervolgd. Volledigheidswijze wijst de Raad erop dat verzoekers geen enkel begin van bewijs indienen dat zij in Syrië omwille van politieke activiteiten voor de PYD worden gezocht en vervolgd.

Dat tweede verzoeker op 14 maart 2004 zou zijn aangehouden en gedetineerd tot 29 mei 2004, hetgeen hij met geen enkel begin van bewijs aantoonde en zijn naam bovendien nergens in de publicaties is terug te vinden, zoals blijkt uit het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijzigt niets aan de voorafgaande vaststellingen en het besluit, aangezien naar aanleiding van de rellen in 2004, 1500 tot 2000 Koerden werden gearresteerd en deze arrestatie van tweede verzoeker, voor zover daar enig geloof aan gehecht kan worden, geen verdere consequenties had voor hem en ook niet de aanleiding was van zijn vlucht. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat hij "twee oproepingen" kreeg (gehoor CGVS, p. 13) in 2004 en 2005 waarbij hem gevraagd werd om informant te worden en daarna nooit meer problemen heeft gekend met de autoriteiten. Waar tweede verzoeker betoogt dat uit geen enkel vaststaand feit besloten kan worden dat hij geen lid was van de PYD en dat hij bij terugkeer niet vervolgd zal worden door de autoriteiten omwille van zijn politieke activiteiten en sympathieën, wijst de Raad erop dat tweede verzoeker zijn betrokkenheid bij en band met de PYD in Syrië niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo stelt hij bovendien zelf dat hij "sympathisant (is) van de partij" (CGVS, stuk 3, p. 6). Verzoeker maakt daarbij wel een onderscheid tussen sympathisant en lid, zoals blijkt uit het gehoorverslag (CGVS, p. 7), zodat hij thans in het verzoekschrift bezwaarlijk kan poneren dat "uit geen enkel vaststaand feit kan besloten worden dat verzoeker geen lid was van de PYD".

3.12. Verzoekers tonen geen politieke sympathie of acties aan voor de illegale Koerdische PYD in Syrië. Hun vervolging hiervoor is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.13. Zo verzoekers hun vraag om internationale bescherming mede steunen op de activiteiten die zij in België hebben ontwikkeld, wijst de Raad erop dat indien de vreemdeling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *Note on réfugié sur place claims*, februari 2004). Dit houdt in dat activiteiten na de vlucht niet noodzakelijk zullen leiden tot een reëel risico van vervolging in het land van herkomst ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene.

Verzoekers tonen niet aan dat zij voor hun vlucht uit Syrië gevisieerd werden door de Syrische autoriteiten zodat door de loutere deelname aan activiteiten in België en het feit dat zij geen prominente rol spelen binnen de Syrisch-Koerdische gemeenschap, hetgeen zij niet betwisten, het niet aannemelijk is dat de Syrische autoriteiten op de hoogte zijn van hun deelname en dat zij in staat zouden zijn hen te identificeren als opposanten van het regime, zelfs al zijn er foto's genomen of staan zij in de menigte tijdens een reportage op de TV.

In de mate eerste verzoeker tijdens het gehoor beweert dat de Syrische autoriteiten op de hoogte zijn van hun activiteiten in België en dat de veiligheidsdiensten zijn broers F, de vader van tweede verzoeker, en J. heeft meegenomen "omwille van mijn samenkomsten hier in België" en zij gefilmd werden door ROJTV en zij op TV zijn gekomen (CGVS, p. 4), dient de Raad vast te stellen dat ook hier een ernstige discrepantie wordt vastgesteld in vergelijking met tweede verzoekers verklaringen waar hij geen enkele melding maakt van het feit dat zijn vader en oom J. zouden zijn meegenomen/geconvoceerd en weer vrijgelaten omdat hij en zijn oom hier in België activiteiten zouden hebben ontplooid die zelfs op de TV zouden zijn getoond. De Raad leest op p. 6 van het gehoorverslag

van tweede verzoeker dat hij nog contact heeft gehad met zijn vader, dat hem tijdens het gehoor uitdrukkelijk de vraag is gesteld wat hij tot recent nog heeft vernomen en hij op geen enkel moment rept over een nieuwe aanhouding/convocatie van zijn vader en zijn oom J. omdat tweede verzoeker en zijn oom activiteiten hebben in België die gekend zijn door de Syrische autoriteiten. Derhalve wordt ook aan dit onderdeel van het relaas van tweede verzoeker geen enkel geloof gehecht. Verzoekers werden ter terechtzitting ook met deze discrepantie geconfronteerd.

Waar verzoekers nog verwijzen naar een attest van de PYD en tweede verzoeker stelt dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat het neergelegde document geen authentiek stuk is, benadrukt de Raad dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is aangezien verzoekers hun vervolging in Syrië niet aannemelijk hebben gemaakt. Verzoekers blijken er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. Gelet op verzoekers hun ongeloofwaardig relaas met betrekking tot de vervolgingsfeiten in Syrië, hun gebrek aan begin van bewijs van enige vervolging in Syrië in hun hoofde omwille van activiteiten voor de PYD, en zij evenmin aantonen dat hun activiteiten in België aanleiding zouden kunnen geven voor vervolging in Syrië kan het louter voorleggen van een attest van de PYD in Europa bezwaarlijk deze vaststellingen alsnog in een ander daglicht plaatsen.

3.14. Waar verzoekers wijzen op hun Koerdische afkomst, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat een kandidaat-vluchteling in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd en een vrees voor vervolging in concreto dient te worden aangetoond en verzoekers hier in gebreke blijven (RvS 9 juli 2003, nr. 121 481; RvS 15 december 2004, nr. 138 480). De Raad wijst erop dat de situatie van de Koerden in Syrië zorgwekkend en verslechterd is de laatste jaren, hetgeen een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt, doch het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en of er sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het loutere feit Koerd te zijn uit Syrië op zich is onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of tot het toekennen van de subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in de op 19 april 2011 ingediende 'Subject Related Briefing' van 18 april 2011 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Syrië van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt vermeld dat op 7 april een presidentieel decreet de nationaliteit verleent aan 300.000 Koerden die sinds de volkstelling van 1962 als 'vreemdeling' of 'staatloze' stonden geregistreerd (p. 5).

3.15. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas en mede gelet op het feit dat verzoekers tot op heden in gebreke blijven ook maar enig begin van bewijs voor te leggen dat zij in Syrië daadwerkelijk worden gezocht of vervolgd, en ook hun activiteiten in België niet van dien aard zijn dat zij vervolging dienen te koesteren, kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

3.16. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekers geen andere concrete elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen bij terugkeer naar hun land van herkomst. Voor zover zij zich beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kunnen verzoekers zich niet baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.17. Wat de beoordeling van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft merkt de Raad op dat de begrippen "*internationaal of binnenlands gewapend conflict*" noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern

gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten “alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.” Het tweede lid van dit artikel stelt dat “interne ongeregelde heden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...” niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten.

Op 19 april 2011 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een ‘Subject Related Briefing’ van 18 april 2011 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Syrië geworden. Uit genoemde informatie blijkt dat er in Syrië sinds 17 februari 2011 sprake is van regelmatige demonstraties waarbij tot op heden naar schatting 200 doden zijn gevallen, de overgrote meerderheid doodgeschoten door veiligheidstroepen. Deze manifestaties zijn echter gelokaliseerd in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara’a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Het aantal demonstraties in de hoofdstad is eerder beperkt en het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. Ook in de tweede stad van het land, Aleppo, is het rustig, behoudens twee kleine demonstraties. Het regime van president Bashar al-Assad heeft op de situatie gereageerd met een mengeling van repressie en toegevingen, waaronder de vrijlating van de schoolkinderen uit Dara’a wiens arrestatie de onlusten uitlokte, het ontslag van Faysal Khaltum, de gouverneur van Dara’a, de aankondiging van een salarisverhoging van 20 à 30 % voor ambtenaren, de vrijlating van 260 islamitische en 42 Koerdische gedetineerden uit de gevangenis van Saydnaya, het ontslag van de regering van Muhammad Naji al-Otri, de sluiting van het enige casino in het land, de afschaffing van een wet die leraressen verbiedt om een niqab te dragen, de uitvaardiging van een presidentieel decreet dat de nationaliteit verleent aan 300 000 Koerden die sinds de volkstelling van 1962 als ‘vreemdeling’ of ‘staatloze’ stonden geregistreerd, het ontslag van gouverneur Ghazzal van Homs en het inzweren van de nieuwe regering onder leiding van premier Adel Safar, die als opdracht krijgt hervormingen voor te bereiden. Op basis van de actuele situatie concludeert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat *“[E]r moet worden geconstateerd dat er in Syrië de jongste weken sprake is van regelmatige demonstraties. Er dient echter tevens aangestipt dat deze manifestaties (...) gelokaliseerd zijn in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara’a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Merken we op dat het aantal demonstraties in de hoofdstad eerder beperkt is. Het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. (...) De contestatie gaat vooral uit van de meerderheid van soennitische Arabieren. Er zijn nauwelijks aanwijzingen dat er Christenen of Druzen bij betrokken zijn. Wat betreft de Koerden, zij hebben zich eerst afzijdig gehouden en pas recentelijk is er sprake van enig (vreedzaam) protest. Er kan op basis van de actuele situatie worden geconcludeerd dat de heersende spanningen het regime weliswaar hoofdbrekens bezorgen, maar anderzijds niet van die aard is om de positie van president Bashir al-Assad op een decisieve manier te ondergraven. Er is op dit ogenblik nog steeds geen sprake van een massale volksopstand tegen het staatshoofd. Er kan van uit gegaan worden dat de toegevingen van het regime wel degelijk enig effect hebben geressorteerd. Ingevolge hiervan kan gesteld worden dat er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld in Syrië. Het maatschappelijk leven is niet tot stilstand gekomen, het overheidsapparaat functioneert normaal. De veiligheidsdiensten fungeren als vanouds en treden repressief op tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert. (...).”* (eigen onderlijning).

Dit schriftelijk verslag werd op 20 april 2011 per fax overgemaakt aan de raadsman en raadvrouw van verzoekers. Ter terechtzitting wordt aan verzoekers de mogelijkheid geboden om mondeling te repliceren op de inhoud van hoger genoemde ‘Subject Related Briefing’. Zij brengen evenwel geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct of actueel is. Niettegenstaande de veiligheidssituatie in Syrië precair is en het optreden van de veiligheidsdiensten repressief is tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert, is de Raad van oordeel, gelet op de vaststelling dat de protesten gelokaliseerd zijn in

een aantal brandhaarden, dat er actueel in Syrië geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat in hoofde van verzoekers evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar Syrië.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 66 379 en RvV 66 400 worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS